

347

Возра!

БЛАГАТА ВЪ ЖИВОТА

23 година

10 лекция на общия класъ

8. XII. 1943 г. Срѣда 5 ч.с.

Изгрѣвъ - София

Добрата Молитва.

прасивъ е животъ.

направихме упражнението за дишането съ рждетъ. Тъзи скърби
сх богатство.

Много пъти питате що е реалностъ и що е сѣнка на живота. Реалностъ-
та дава сѣнката, ~~и~~ ~~же~~ сѣнката реалността не може да даде. Ако вие нари-
свате сѣнката на една книга, то не предста я реалността. Що е реалностъ
туй, което има сѣнка. ~~Отъ~~ любовта се ражда безлюбието, но отъ безлюбието
любовта не се ражда. Казвате защо е така? - Не мислете за другата било-
сбия. То е сѣнка? - Отражение на реалността.

Сега трябва да имате възгледи. Може да говорите за яденето, да
говоримъ за яденето е едно нѣщо, а да се хранишъ е друго. да говоришъ за
любвта е едно нѣщо, а да живѣешъ по закона на любовта е друго нѣщо.
Сега всички сх богати въ говора и въ сѣнката. Говорътъ е сѣнка. Говори
човѣкъ, каквото си иска. Говорътъ е сѣнка на живота. ~~туй~~, което говоришъ
не е реално, туй, което правишъ е реално. ~~туй~~, което живѣешъ, което става,
то е реално. Казвашъ нѣщо, не го правишъ. Казвашъ: ще видимъ следъ годи-
ни. Имате малка точица като кибритена клечка. Знаете ли колко пакости
може да направи кибритената клечка ако не знаете какъ да си служите съ
ней. ~~Цяло~~ здание, цѣлъ градъ може да се запали. Въ 1885 година, единъ аме-
риканецъ, който отишълъ да дои кравата си въ яхъра, който билъ свързанъ съ
плѣвната, запалилъ свещъ. Кравата ритнала свещта, запалилъ се яхъра и
отъ тамъ излягълъ градъ Чикаго изгорѣлъ. Въгъръ имало.

~~З~~вие всички мислите все за голѣми работи. Въ всинца ви има желание
да убедите другите въ туй, въ което вие не сте убедени. ~~Азъ~~ ви гледамъ
нѣкои пъти и слушамъ какъ убеждава нѣкои. Казвамъ: Той убеждава другитъ
въ това, въ което самъ не е убеденъ. Не убеждавайте никого въ това, въ
което не сте убедени. Онона, въ което сте убедени и ~~хитро~~ ^{безъ да} приказвате, ще
убедите хората. Не мислете, че този ~~языкъ~~ съ който говоримъ е реаленъ.
Третитъ казватъ, много приказки на водената.

Едно време имаме около мене 12 души брати, които искаха да станатъ
апостоли, като въ времето на Христа. Тъ казатъ нѣмаха. Не знаеха, че
станалото не се повтаря. Каквото е било въ времето на Христа е било,
нѣма какво да се повтаря сега. Отъ гдѣ нахжде туй желание да станатъ
апостоли. Като станатъ апостоли, какво ще иматъ. Нѣкои иска да стаа като
Христа. Той не е Христосъ. Ако стане като Христа, какво ще стане? - Нѣма
по мхчна служба отъ службата на Христа. ~~Ще~~ ^{ще} бъдешъ натоварена каруца,
мислишъ, че ще те славятъ хората. Ако остане грѣшнатъ хора да те славятъ
и да те почитатъ, азъ одобрявамъ, да станешъ на бълхъ и да те почитатъ и

уважаватъ. Като влезе въ ризата ти, какво уважение и почитание ще имашъ ? Постоянно ще се мърдашъ, ще бъдешъ недоволенъ. Какво ще ти донесе ? Има нѣщо друго, което трѣбва сега да обясните и да утвърдите. Практичните работи сѫ хубави, нѣмамъ нищо противъ това. И сѣнкитѣ сѫ хубави. Лѣтно време, човѣкъ следъ като е работилъ дълго, да застане на сѣнка е хубаво. Зимно време сѣнкитѣ сѫ опасни. Казвате: една клечка или една дума какво бива ? Една малка дума може да измѣни цѣлиятъ животъ. Вие може да имате едно малко отклонение, единъ малкъ жгълъ въ началото, но може да идешъ на далечъ отъ цѣльта, която преследвашъ. Нѣкои отъ васъ досѣ години сте били въ училище. Не е много, вие мислите, че сте остарѣли. Едно дете на слънцето, на една година знае милиони пжти повече отъ васъ, откождото сега вие знаете. То е пеленаче: но една негова година е равна на 200 милиона наши години. Слънцето до като обиколи околнo своя центъръ, го прави за една година, а въ това време земята обикаля слънцето 200 милиона пжти. Ако вие сте на земята, вие сте на 200 милиона години, а туй дете на слънцето е само на една година. Вашата мѣрка е ~~малка~~ малка, а неговата мѣрка е много голѣма. Когато това дете стане на 200 милиона години, пресмѣтнете вие колко земни години ще имате. Като умножите 200 милиона на 200 милиона, колко става ?

Стария човѣкъ, който не може да се одмлади, не е остарѣлъ. Младия, който не може да остарѣе, и той не е младъ. Нищо повече. Вие сте се научили да остарѣвате, но не може да се подмладявате. Нѣкой се е научилъ да се подмладява, но не знае какъ да остарява. Който знае какъ да се подмладява и какъ да остарява, той е разбралъ смисъла на живота. Ако вие подъ стари хора разбирате да не държатъ краката имъ, то не е старостъ, то е хилавостъ. Старъ човѣкъ значи да се прояви въ своето знание, да се прояви въ своята сила, въ своята мощъ. Младиятъ е, който внася свежестъ въ живота, той носи животъ, той носи капитала. Стариятъ обработа този капиталъ. Сега като се съберете за какво говорите ? Остарявате и тогава мислите да умрете, да идете въ оня свѣтъ, да се подмладите. Че ако вие не разбирате какво нѣщо е свѣтлината, ако не разбирате какво нѣщо е въздухътъ, — Диханието на Бога въ свѣта, което ние дишаме — ако не разбирате какво нѣщо е водата, какво нѣщо е хлѣбътъ, какъ ще разберете живота. Христосъ казва: " Азъ Смыъ Живиятъ хлѣбъ слѣзълъ отъ Небето. " Голѣмото противоречие е, че всѣки единъ човѣкъ иска да яде, безъ да го ядатъ. Христосъ казва: " Който Ме яде, има животъ въ себе си. " Сега ако вие разбирате тия думи въ букваленъ смисълъ, ще имате единъ резултатъ, както хората разбиратъ. На човѣка щомъ му липсва свѣтлина, спѣва се, губи посоката на движение. Човѣкъ, който не разбира въздуха, той изгубва обема си, смалява се. Който не разбира водата, изгубва своята посока на движение. Безъ вода ти нѣмашъ пластичностъ. Водата дава пластичностъ. Щомъ човѣкъ изгуби пластичността, остарѣва. Нѣкои хора остаряватъ, изгубватъ пластиката, не може да си сгаватъ краката като ходятъ, ходятъ вцепенени. Нѣма пластика. Щомъ не разбирашъ хлѣба, нѣмашъ една основ-

върху която да градиш. Не може да се ориентираш на никъде. Назвамъ, въ свѣтлината, ние разбираме Божията Мисль, въ въздуха ние разбираме Диханието на Бога, Топлината, която излиза отъ Него, въ водата разбираме Божествениятъ Животъ. Въ хлѣба ние разбираме всичкиѣ блага, които Богъ изпраща въ свѣта. Седишъ нѣкой път, казвашъ : нѣма хлѣбъ. Не всѣки трѣбва да бѣде хлѣбарь. Онзи, който меси брашното, трѣбва да бѣде здравъ, да нѣма никакъвъ дефектъ. Не само това и гурели не трѣбва да има на очитѣ. Послѣ: никаква каль подъ ноктитѣ. Хлѣбарьтъ трѣбва 4 факултета да е свършилъ. Най-ученитѣ хора трѣбва да бждатъ тѣ. Живиятъ Хлѣбъ да внесатъ. Сега всѣки отъ васъ, казвате : нашата снаха знае да меси. Тамънъ се секне и меси хлѣба, образъ. Азъ съмъ за абсолютната чистота. Като казвамъ снаха, разбирамъ външната чистота е емблема на вътрешната чистота на мисльта. На вътрешната чистота на Диханието, нѣмъ огъня трѣбва да бѣде чистъ. На вътрешната чистота на водата, на вътрешната чистота на хлѣба. Васъ ви интересуватъ външнитѣ работи. Външнитѣ работи, зависятъ отъ вътрешнитѣ работи. Единъ търговецъ се безпокои. Най-първо този търговецъ трѣбва да има отличенъ умъ, свѣтлина трѣбва да има. Послѣ Дихание. Топлина трѣбва да има. И вода трѣбва да има - капиталъ и хлѣбъ трѣбва да има, стока трѣбва да има. Ако той нѣма тия условия, какво ще стане съ търговеца. Дюгънъ нѣма, пари нѣма, стока нѣма а при това, той е търговецъ и дава само обявления. Той вече вложилъ единъ капиталъ, сега се образувало дружество съ 200-300 милиона.

Миналата война, въ Америка фалираха 12,000 спасителни банки. Спасителнитѣ банки сж на народа. Единъ работникъ работилъ и вложилъ 500' доларъ въ банката или 1000 долара. 12,000 такива спасителни банки, въ които хората внасяли пари за черни дни. Отидоха тия пари, за бѣли дни. Американцитѣ не дочакаха да видятъ чернитѣ дни на паритѣ. Като минаха около 20 години, започнаха да се образуватъ тия годѣмитѣ банки, съ по 500 милиона долара капиталъ. Паритѣ на тия 12,000 банки изядоха ли се ? Тѣ отидоха нѣкъде. Къде сж скрити тия пари. Да оставимъ къде сж скрити. Благодарение че сж скрити, не сж изгубени. И паритѣ излѣзоха .

Азъ не съмъ отъ тѣзи, които се възмущаватъ отъ злото. Да обичаме доброто. Азъ не съмъ отъ тѣзи, които се възмущаватъ отъ неправдата. Да обичаме Правдата. Азъ не съмъ отъ тѣзи, които се възмущаватъ отъ безлюбието, да приемемъ Любовта. Азъ не съмъ отъ тѣзи, които се възмущаватъ отъ невежеството. Оставете невежеството. Невежеството е капиталъ, неорганизирана работа. Да бѣдешъ невежа, не е лоша работа, невежия човѣкъ, може лесно да го излъжешъ. Повѣрчивъ е, като крава, като му дадешъ малко зобица, може да го залъжешъ. Учениия какъ ще го излъжешъ. Вие искате да бждете много учени. Като станете много учени, създавате единъ несносенъ животъ. Вие искате да знаете, колко съмъ азъ ученъ. Азъ може да докажа, че съмъ ученъ. Назвамъ: Заповѣдайте съ мене на обѣдъ, давамъ най-хубавиятъ

хлѣбъ, най-хубавитѣ ябълки, най-хубавитѣ круши, най-хубавата вода. Стаята почистена. Той иска да знае какъвъ съмъ азъ. Това съмъ азъ. Най-хубавиятъ хлѣбъ, най-хубавата вода; най-хубавия въздухъ, най-хубавата свѣтлина, това съмъ азъ. Той иска да знае вънъ отъ това, какво съмъ азъ. Следъ като разчоплите единъ лукъ, намирате колко люспи има и казвате: Вънъ отъ люспите, въ какво седи лука. Като съедините люспите, получавашъ лука. Като ги махнешъ, лука изчезва. Имено тия обвивки образуватъ плода. Той ис^ка да знае какво се крие въ лука. Лукътъ не е такъвъ будала. На български лукъ е будала, но на английски лукъ е лучена глава. Лукъ на английски значи гледай, отварай си очитѣ.

Казвамъ: Ние постоянно се намираме въ едно заблуждение. Вчера излизамъ на екскурзия. Туй мѣгла, не се вижда на 10 крачки. Излизаме на горе, срѣщатъ ни шопи отъ Симеоново и казватъ: Горе е ясно. Какъ да имъ вѣрваме? Тѣ слизатъ на долу, ние отиваме на горе. Отгоре, кждето е ясно. Отъ ясното отиватъ въ тъмното. Ние тъмното, отиваме въ ясното. Азъ разсъждавамъ и казвамъ: Какво ги кара тия хора да отиватъ въ града, зная тази мѣгла не е нищо съществено. Тя е голѣма благодетелка. Тя като обвива хората; топлина носи. Гдето има мѣгла е винаги по-топло, гдето нѣма мѣгла е винаги по-студено. Казваме: Замѣгленъ човѣкъ. Нѣкой пѣтъ обичаме замѣгленитѣ хора, ще се скриешъ нѣкъде. Ако всичко е отворено, ще те хванатъ, ще те турятъ въ затвора, а въ мѣглата може да се освободишъ отъ много нещастия. Гонятъ те, ще се скриешъ нѣкъде. Въ мѣгла мъчно може да намѣрятъ обектитѣ при бомбардировкитѣ. При ясно небе може да се бомбардиратъ по-лесно. Като знаятъ хората погрѣшкитѣ, може да те нападатъ; като не знаятъ погрѣшкитѣ, не може да те нападатъ.

Сега това сж обикновени работи. Срѣщаме нѣкой и казваме, не ми харесва този братъ, носътъ му не харесвамъ. Че кой е кривъ. Ти срѣщашъ единъ монументъ, скулпторъ, направилъ нѣкаква статуя, не му харесвашъ носа, че кой е кривъ? Защо му позволили да направи такъвъ образъ. Който взелъ единъ такъвъ изборъ на герой е погрѣшка, трѣбва да си изберете единъ герой съ хубавъ носъ, избрали герой съ лошъ носъ. Този скулпторъ като се държалъ за буквата на нѣщата, направилъ такъвъ носъ. Можеше да измени носа. Не е прегрѣшение.

Единъ американски милионеръ, отишълъ веднажъ въ Италия да си прави удоволствие. Преди това претърпѣлъ една криза, смаквалъ му се носа и му направили изкуственъ носъ. Като билъ въ Италия, повикалъ единъ отъ виднитѣ художници, да го нарисува. Рисувалъ го той, рисувалъ го, но не може да му нарисува носа. Гледа носа му и казва: Господине ти си първиятъ човѣкъ на когото не може да нарисувамъ носа. Защо не може да го нарисува?—Този носъ не е реаленъ. Казвате: Азъ не може да разбере този човѣкъ. Щомъ не може да го разбере, той не е реаленъ. Реалността се разбира, нереалността какво ще я разбирашъ. Туй, което има съществено въ себе си, ще го

разбереш . Казваш: Този човек не може да го проумя. Какво има да проумяваш, какво има да разбираш. Какво съдържа едно празно шише? - Празното шише съдържа въздух. Само въздух има, няма нищо друго.

Сега често вие говорите за Любовта. Кое е първото качество на Любовта? Първото качество на Любовта е топлината, второто качество на Любовта е свѣтлината, третото качество на Любовта е водата, четвъртото качество на Любовта е доброто въ свѣта - хуба. Азъ наричамъ водата - справедливостъ. Водата представя справедливостта. Подвижна е водата, не се церемони. Хубавитѣ нѣща тя ги разтопя, хубавитѣ бои тя ги разваля. Водата никакъ не обича модата, тя цени само реалнитѣ нѣща, които не се топятъ. Ако не се топи: Казва: Добро е, дмъ се топи, разваля го. Нѣкои боядисватъ една дреха, кипнете казвате; не боядисалъ хубаво. Толкова знае. Казвате: Не е бояджия. Ти, който го критикувашъ, защо не намѣришъ нѣкои хазъ боя. Допуснете сега само за разсуждение. Допуснете, че нѣкой човекъ е много възискателенъ: не обича нито много солено, нито много безсолно. Какъ ще му угодите? Отъ где да го знаете, колко трѣбва да турите ? Азъ ако съмъ готвачъ на такъвъ човекъ, нѣма да му туря солъ въ яденето. Той да си туря колкото иска. Ако туришъ малко казва: Малко си турилъ. Ако туришъ повече, казва: Много си турилъ. Нѣма мѣрка за него. Ти оставяй той да си тури толкова, колкото обича. Всичката погрѣшката въ нашиятъ животъ седи въ това, че ние пресоляваме или недоляваме. Оставете всѣки човекъ да си посолява яденето или сами да си готвимъ. Какво се изисква да се готви бобъ. Какъ се готви? - Трѣвало да се кавардисва маслото, дълго време да цѣре лука въ него. После да се тури въ боба. Измий боба, тури го въ гърнето, нарежи едро лука, остави го да седи, тури го да цѣре 3-4 часа и ще имашъ отлично разваренъ бобъ. Ни масло му трѣбва, ни нищо нито зехтинъ, нищо не трѣбва. Отлична работа е.

На, когато ходихме на екскурзия къмъ Батакъ, отидохме въ една планинска мѣстностъ и тамъ единъ говедаръ си вари бобъ въ едно гърне. Даваме му маслини и искаме да ни даде отъ боба си. Човекътъ не иска да ни даде отъ боба. Едва го убедихме. Казва: Че не иска маслини. Хеле, даде половината отъ боба и едоста хубавъ бобъ, сваренъ въ гърнето. Едва можахме да измолимъ неговия бобъ. Казва: Тия чернитѣ работи не му ги хваща окото. При това набръчкани, не сж като сливи. Мисли, че ние искаме да го излъжемъ. Ние казваме това е хубаво, струва по-скъпо, убеждаваме го. Бобътъ е евтинъ, а тия маслини много струватъ. Най-послѣ се убеди и за повѣшина даде. Като ни даде боба, послѣ ни приказва една приказка. Тукъ преди години, имаше единъ говедаръ, който изкарваше говедата въ планината. Тамъ идеше една мечка и цѣлиятъ день мечката съ говедата пасеше. Мечката и говедата пасятъ заедно. Вечеръ говедата се върнатъ въ селото, мечката остане въ гората. Сутринята като дойдатъ говедата въ гората, мечката пакъ дойде при тѣхъ. Нито вѣкъ, нито друга мечка иде, а само тази мечка съ говедата ходеше. Казва: Где такива хора,

мечка и говеда заедно да живеят? Сутринъ, като погледнатъ мечката иде и тя върви съ тяхъ. Пасе и всичкитѣ говеда обичаха тази мечка. Въ мечката има едно хубаво чувство, нѣма по-мѣстително сѣщество отъ мечката. Много мѣстителна е мечката въ характера си, но и много признателна. Да ѝ направишъ едно зло, не го забравя, но и доброто помни. Разправяха ми единъ анекдотъ. Единъ българинъ отишълъ въ гората да сече дърва. По едно време, къмъ него иде една мечка, накуцва. Въ първия моментъ той искалъ да бѣга, но послѣ останалъ. Дошла мечката и си показва лапата. Той схваща, че има нѣщо. Селянинътъ хваща ѝ крака и ѝ изважда единъ трънъ. За признателностъ, мечката го хваща и го завежда при едно дърво, въ което имало единъ чела. Отплаща му се, че ѝ извадилъ тръна. Ние мислимъ, че животнитѣ не сѣ културни. Културни сѣ. Що е култура? Ако единъ човѣкъ въ живота си не може да внесе доброто, култура ли е? Ако единъ човѣкъ въ живота си, не може да внесе Божията Правда, култура ли е? Ако единъ човѣкъ не може да внесе въ живота си Любовта, знанието, красотата, култура ли е? Мнозина отъ васъ се молите на Господа. Какъ трѣбва да се моли човѣкъ. Ние тичаме при Бога да ни избави отъ злото. За избавлението отъ злото е другъ въпросъ. Въ свѣта трѣбва да се тури единъ редъ, да се прослави Името Божие да дойде Царството Божие и Неговата Правда, да бѣде Волята Божия. Тия три нѣща сѣ потребни. За другитѣ работи може да се молимъ. Защото въ свѣта ако не се прослави Името Божие, е личенъ животъ. Казва: Що е Името Божие? Ако въ моя умъ нѣма туй съзнание, тази справедливостъ, да се отнасямъ къмъ всичкитѣ хора еднакво, къмъ всичкитѣ животни, къмъ всичкитѣ дървета, ние унижаваме едно дърво, но искаме да счупимъ клонитѣ. Ти откъснешъ единъ листъ. - Листата сѣ дихателната система на растенията. Може да откъснешъ единъ листъ, ти наранявашъ дихателната система на растението. Погледай този листъ. Ние имаме повърхностни познания за нѣщата и мислимъ само за себе си: дойде нещастieto върху ни.

Азъ като вода на разходка, идватъ ли да бомбардирватъ София? Ако остана тукъ, какво ще стане? - Ходя да ги уча. Казвамъ: Защо ходите да смущавате тия хора, да ги плашите тамъ? Тѣзи, които причиняватъ страданиято, не сѣ невежи, най-ученитѣ хора причиняватъ страданиято. Знаете ли, че престѣпленията въ свѣта, не се дължатъ на невежитѣ хора, но на ученитѣ, тѣ сѣ иматъ причини. Вие не може да си представите живота въ реалността. Казвате за нѣкой човѣкъ, защо ще го уважавамъ? Нѣкъде ти ще дадешъ, ще поздравишъ човѣка и ще се отдалечишъ. Като го видишъ, ще станешъ. Ако не станешъ, ще те прегази и отъ тебе нищо нѣма да остане. Вървите къмъ нѣкой планински връхъ. Отгоре се откъснала голяма канара, търкала се, вие ще седите ли на срѣща ѝ? - Ще ѝ дадете пътъ да мине, тя е хала. Казвате: Менъ достойнството не ми позволява. Ако търсишъ достойнство и пътувашъ по едно мѣсто безъ позволение, трѣбва да бѣдешъ уменъ човѣкъ, да знаешъ, че тази канара ще слѣзе, трѣбва първо да се спрешъ да слѣзи и тогава да минешъ.

не

да. Какво е обхода ? -

Азъ веднажъ имахъ само единъ примѣръ: това е обходъ. Вие може да изтълкувате по два начина. Може да има нѣкои други съображения. Ведажъ бѣхъ въ Провадийско, има едно малко селце горе въ Стара Планина. Подемамъ къмъ единъ връхъ и азъ виждамъ, отатъкъ иде една змия. Азъ я виждамъ, доста голѣмъ смокъ. Върви и като дойде до едно мѣсто, смокъ дигна главата си. Уважение и почитание имамъ, понеже азъ го видѣхъ, отстъпвамъ да мине. Вие ще го изтълкувате, че мене ме е страхъ да мина. Нека мине той. Азъ тъй правя; казвамъ: заповѣдайте, минете вие, понеже вие тръгнахте порано, вие живѣете въ тази мѣстностъ, тукъ азъ съмъ гостенинъ, за пръвъ пътъ минавамъ. Ти можеда си минавалъ и другъ пътъ. Азъ разсждавамъ право азъ съмъ гостъ, за пръвъ пътъ минавамъ. Отивамъ въ туй мѣсто, има много хубава вода, най-хубавата вода въ Провадийско, най-хубавото мѣсто. Той ме погледа, мина и следъ това азъ минахъ. Този разговоръ, азъ мога да го украся. Азъ още като видѣхъ змията, казвамъ: какво трѣбва да направя. Тя ли да мине по-напредъ или азъ да мина? - Азъ казвамъ: Тя е една канара, която се търкала. Тя ли трѣбва да мине или азъ? По-добре тя да мине. Ако река азъ да мина, може да ме блъсне канарата, не може да пресѣка пътя ѝ, тя иде по този пътъ, азъ ще се отдалеча да мине. Всички неразумни нѣща въ свѣта трѣбва да станатъ първи. Една глупава постъпка постъпка нека стане и разумното отпослѣ да дойде. Всѣкога е така въ живота. Дръжте това правило. Неразумнитѣ работи, нека станатъ първо, а разумнитѣ да станатъ отпослѣ. Разсждавамъ върху въпроса: змията щомъ ме видя, извади езика си, тя казва: Виждъ мѣ езика, поздравлява ме съ езика. Ако не изплезе езика, тази змия може да ме ухапе. Щомъ извади езика, тя има добро намѣрение.

Въ Борисовата градина веднажъ срѣгнахъ една змия, тя като ме видя, извади езика. Казвамъ ѝ: Не стой на пътя, тия хора не сж благородни, ще те убиятъ, иди на друго мѣсто, ще изгубишъ живота си. Тя схвана и тръгна по пътя. Казвате: Змия. Има едно сщество, припекло се на слънце, радва се на Божиитѣ Блага. Казвамъ му: Ще те пребиятъ. Азъ съмъ отъ добритѣ хора, но другитѣ хичъ нѣма да ти простятъ. Разбра тя. Вие ще кажете: Какъ си ѝ говорилъ. Чудни сте вие. Ти като говоришъ на френски, какъ говоришъ? - Училъ си френски, говоришъ. Какъ говоришъ на английски? Казвате: Какъ говоришъ на змията? - Има начинъ. Змиитѣ иматъ езикъ. Най-първо движение има. Змията има известни движения въ лѣво, на дѣсно, на горе, надолу, 4 положения има въ движението. Нѣкой пътъ има съскане отдалечъ. Нѣкой пътъ предубеждава и съска. Трѣбва да се спрешъ при съскането. Ако настѣпишъ, следъ като се спре, тогава е опасно. Ако се спрешъ при съскането, не може да те оподети нищо. Вие имате една пушка, тя има единъ кондакъ, съединенъ съ едно езице и като потеглишъ, туй езице, ще грѣмне. Отзадъ има единъ отворъ, ще отворишъ и ще изхвърли гилзата. Пакъ потеглишъ, изхвърли патрона. Не е голѣмо изкуство.

Казвамъ: Има една особена ~~вѣтълина~~ наука, за приемане на слънчевата свѣтлина. Вие като дойдете най-първо не знаете какво положение да вземете

на слънцето. Какъ ще се поставишъ на слънце, че всичкитѣ лъчи да падатъ перпендикулярно, знаешъ колко малко е това. Въ ~~всѣ~~ свѣта има една Божествена Площъ, въ която ти н може да възприемешъ слънчевата свѣтлина.

Представете си, единъ човѣкъ носи една свещъ, ти трѣбва да знаешъ, какъ да се поставишъ, за да възприемешъ свѣтлината. Тази свещъ може да е наклонена, може да има нагоре наклонъ. Има една площъ отъ която ти може да вземешъ едно положение, да възприемеъ повече отъ неговата свѣтлина. Въ слънцето има разумна свѣтлина. Въ лъчитѣ на слънцето върви нѣщо разумно. Въ природата, не сж механични процеситѣ. Има и механическитѣ процеси по които свѣтлината върви. Механически ли върви колата. Тренътъ върви, но има единъ машинистъ който кара тия коли. Всичко не е разумно въ трена. Но има нѣщо, което е разумно. Пътниците, които сж въ този тренъ и тѣ всички не сж еднакви, на различни степени сж. Казвамъ: Въ самитѣ слънчеви лъчи има разни степени на разумность. Разумността на червения цвѣтъ се отличава, на портокаления цвѣтъ се различава. На зеления, на жълтия, на ясно синия, се различава. Казвате: има ли разумность въ свѣтлината. Допуснете, азъ вървя по пътя. Имате тия съвременнитѣ лампи, които , като натисна бутона, свѣтнатъ. Бутна бутона, пакъ затъмнѣятъ. Онзи, който освѣтява и затъмнява, той е разуменъ. Туй, което свѣтти то не е разумно. Съвсемъ другъ животъ е. Сега свѣтлината друго проявление има. Тъмнината е разумно проявление и свѣтлината е разумно проявление. Но въ дадения случай, промѣната, че се появява свѣтлината и изчезва и въ появяването и изчезването на тъмнината, има разумность. Туй сжщество, което дирижира свѣтлината и тъмнината въ дадениятъ случай, е разумно и на него може да разчиташъ, не на самата свѣтлина и тъмнина. Туй сжщество иска да ти даде нѣщо. То може да остане непроявено и нѣма да го знаешъ. По посоката по която се появява свѣтлината и тъмнината, ще го намѣришъ и като го намѣришъ , тѣва сжщество не мѣза нито на свѣтлината, нито на тъмнината, нѣщо реално е. Самата свѣтлина и тъмнина не може да схванешъ, но като дойдешъ до реалното сжщество ще видишъ що е реално. Сега може да говоришъ, ~~какава~~ ^{по} като дойдемъ въ съприкосновение съ ония сжщества, които направили свѣтлината и тъмнината въ свѣта, до като дойдемъ въ връзка съ ония сжщества, които направили проявитѣ на живота. Тѣ сж реалнитѣ сжщества. Писанието казва: " Когато Ме потърсите съ всичкото си сърце, ще Ме намѣрите." Съ ума си ние Бога не може да намѣримъ. Или казано на прстъ езикъ, на разуменъ езикъ: Богъ става понятенъ за насъ само чрезъ закона на Любовта. Богъ става понятенъ само чрезъ законитѣ на Мъдростъта. Богъ става ронятенъ само чрезъ законитѣ на Истината. Не мислете, че Истината е много проста.

Като дойдешъ да разбирашъ Истината, ще видишъ. Щомъ влѣзешъ въ Истината, ти трѣбва да имашъ миръ. Щомъ имашъ въ душата си страхъ, ти си далечъ отъ истината. Свободниятъ човѣкъ отъ какво ще се страхува. Щомъ се страхува ти не е свободенъ. Щомъ се притеснявашъ, ти не си свободенъ. Говоримъ за свобода. Казвате: азъ обичамъ Любовта, която има най-малкото притеснение,

не е Любовъ. Любовта изключва всички притеснения. Любовта изключва всички недоразумения. Любовтъ изключва всички болести, всички нестоди, всичко онова, което е противно въ свѣта, Любовта го изключва. Единствената сила въ свѣта, най-мошната сила и най-слабата сила, която се проявява, то е Любовта. После идатъ Божествената Мъдростъ, съ нея се занимаватъ боговете. Ние децата трябва да се занимаваме съ Любовта, тя е достъпна за насъ. Човѣкъ, който не може да разбере Любовта той не може да разбере Божията Мъдростъ. И Истината, Истината е само за Господа. Господъ разбира какво нѣщо е Истината, Той е, Който дава свобода на всичките. Най-първо потикатъ иде отъ Любовта. Животъ трѣба. Боговете носятъ знанието, Богъ носи свободата, реализирането на всичкото. Това сж разбирация.

Нѣма какво да се осажда и да казвате: Много сме били прости. Не сте били прости. Какво значи простъ? - Простирамъ или протакамъ. Какво лошо има? Ако имашъ да давашъ протакашъ, има ли лошо. Казвате: Протакане. Хубаво е. Разгнѣвилъ си се, протакане. Гнѣва не го прилагашъ. Казва: Той протакане. Казва: че той отлага, какво, че отлага. И отлагането е хубаво. Не си държи думата. Много хубаво, че не си държи думата. Ако си държи думата, значи, каквото каже ще го направи. Хубаво, че не си държи думата. Като каже, ще те убия, не си държи думата, отлага. Казва: Защо ще си мръся ръката, не заслужва. Така разсждава той.

Сега вие имате стари навици, които не сж ваши. Вие защищавате кауза, която не е ваша. Често казвате: Моето достойнство. Казвамъ: Достойнството на човѣка седи въ Любовта. Достойнството на човѣка седи въ Мъдростта. Достойнството на човѣка седи въ Истината. Любовта носи твоето достойнство. Ти като имашъ Любов, тя ти дава достойнство. Ти самъ по себе си, никакво достойнство нѣмашъ. Ако ти си царски синъ, ти ли туряшъ дреха да се облечешъ баща ти и майка ти ще те облекатъ. Почитатъ те хората не заради тебе, заради баща ти и майка ти. Ти си дошълъ въ свѣта, за какво ще те почитатъ, заради Любовта. Въ Любовта седи твоето достойнство. Любовта е която, те облека въ достойнство. Ти имашъ достойнство и за това достойнство знае само Богъ. Достойнството, което нашата душа има, само Богъ го знае. И нашата душа. Следователно, той, който знае, ще ни даде подходяще дреха да се радваме, че въ свѣта има Единъ, Който може да ни даде това, което никой не може да ни даде. Той е Господъ? - Онзи, Който може да даде това, което никой другъ не може да даде. Царъ може да бѣдешъ, професоръ може да бѣдешъ, философъ, адептъ, онова, което Богъ може да ти даде, ти по никой начинъ не може да спечелишъ. То е Любовта. То е единственото. Това азъ подразбирамъ да обичаме Бога и Той да ни обича. Никой не може да ти даде туй и то всѣкога ще остане незнайно. Въ туй незнайното е благо на нашия животъ. Другите нѣща знаемъ. Има нѣща, които не трѣба да знаемъ, като дойдемъ тамъ, ще кажемъ: Нико повече, доволен съмъ. Какво ще ме интересува да ми кажатъ, колко милиони ималъ единъ мой приятель. Какво ще ме ползува, че той има 100 милиона, 200 милиона, 300 милиона или единъ милиардъ? Че ималъ единъ милиардъ, то е нѣщо непонятно. Какво е

единъ милиардъ злато ? Колко вагона ще вземе да пренесатъ единъ милиардъ ?
Нѣкой пѣтъ влизамъ въ положението. Ето какъ азъ го разбирамъ: представете си, цѣль денъ вие сте жънали, навеждали сте се, заболялъ ви е кръста, работили сте 10 часа. Дойда, че ви държа една сказка. Не е на мѣсто. Разправямъ ви за небивали работи. Най-първо вие ви оставя да си починете, послѣ ще ви дамъ хубавъ обѣдъ. Най-първо искамъ отъ васъ да си починете, а за да си починете, вие трѣбва да се освободите. Вие се безпокоите какво ще стане съ васъ, то е ново предприятие. Какво ще стане съ васъ. Само Господъ знае, какво ще стане съ васъ. Да идемъ при нѣкой гадателъ. Все отъ гадатели вие страдате. При гаданието, въ десеттѣ, едва ли едно е вѣрно. Може да гадаешъ. Споредъ менъ, ето въ какво седи гадането. Пророкъ безъ Любовь, всичко въ него е лъжа. Пророкъ безъ Мъдростъ, всичко въ него е лъжа. Пророкъ безъ Истина, безъ свобода, всичко въ него е лъжа. Онзи пророкъ, на който душата е пълна съ Любовь, говори Истината, той е пророкъ. Онзи, на когото, душата е пълна съ свѣтлина, той е пророкъ, говори Истината. Васъ ви е страхъ. Много естествено. /Една муха каца на Учителя, зимно време е, кжде ^{казва:} ~~муха~~, на кое мѣсто. Казвамъ: Ти ще си намѣришъ мѣсто, ти си по учена отъ менъ ще си намѣришъ мѣсто. Питамъ те, кжде да иде. Казвамъ: За днесъ, тукъ ^{да йда} може да обдешъ, но понеже този салонъ ще истине, ще отворятъ прозорцитѣ, ще метатъ, ти ще изгубишъ движението, ще паднешъ на земята и онѣзи, които метатъ, ще те изметатъ. Отъ тукъ като излезешъ, ще намѣришъ нѣкоя дупка нѣкжде. Кжде? - Ти знаешъ, хиляди години си го правила.

Когато много се страхувате, страхътъ ви не е на мѣсто. Когато нѣкой пѣтъ малко се страхувате, пакъ страхътъ ви не е на мѣсто. Има една срѣдна линия, която е благоразумие. Въ страха ти е движишъ и на лѣво и на дѣсно, ти губишъ равновесие. Страхъ като дойдешъ на единъ перпендикуляръ, ти усѣщашъ равновесие. Нѣкой пѣтъ се прицелватъ отдалече, ти се заблуждавашъ. Така насочили срещу тебе, ти може да си на 2 километра, възможността да те ударятъ е много малка, той не е близо, отклонението е много голѣмо. Често единъ аеропланъ лѣтува съ 200-300 километра, страхъ те е, че дошълъ на тебе, може да пусне бомба. Съ 30⁰ км. се движи и възможността да падне ~~на~~ бомбата върху тебе, ти трѣбва да си голѣмъ грѣшникъ. За да падне върху тебе и да те удари трѣбва да привлечешъ тази бомба съ мисълта си. Често ние съ нашитѣ мисли и желания, привличаме нѣщата. Туй, отъ което те е страхъ, то ще дойде до главата ти и туй отъ кое не те е страхъ и то ще дойде до главата ти. Въ единия случай то ще дойде до главата ти. За да видишъ, че си се страхувалъ ненужно и въ другия случай ще дойде, за да покажешъ, че си безстрахливъ.

Вие молитви правите. Молитва безъ Любовь, не е молитва. Когато се моли човѣкъ, трѣбва да има свѣтлина въ себе си, да взема участие тѣлото му и сърцето му. Азъ слушамъ: вие се събирате и се молитѣ. Когато се молитѣ, не говорете. Говорете на Господа, Господъ да ви слуша. Изпратете прошениято,

не давайте коментари. Ще седнатъ да ви убеждаватъ, че Господъ ще ви говори. Следъ като се наядете, хлѣбецъ, Господъ говори, като изгрѣ слънцето, Господъ говори. Като духа вѣтъра, Господъ говори. Като тече водата, Господъ говори. Какво искаме повече? Господъ въ насъ всѣки день иде, а ние Го търсимъ по нѣкой особенъ начинъ. Има единъ начинъ и той е Неговъ. Какъ ще се прояви, то е Негова работа. Ние трѣбва да се съобразяваме съ закона на Любовта. Свобадата е нѣщо непринудително. Да се не смущавате. Любовта, като се проявява, тя носи миръ, носи спокойствие, носи здраве, подмладяване. Щомъ имашъ Любовта, тя носи всичкитѣ блага въ живота. Що е Любовта? — Любовта е единствената сила, която носи всичкитѣ блага, отъ които животътъ има нужда, тѣ идатъ непринудително. Това е Любовта. Азъ върху нея не мисля много. Казвате: Какъ ще стане, не питайте. Ако не питате, ще стане лесно, ако питате, нѣма да стане. Ако ти на едно писмо туришъ 25 стотинки марка, то ще обиколи цѣлиятъ свѣтъ и пакъ може да се върне при тебе. Ти заповѣдвашъ на писмото да иде кждето искашъ като му туришъ марка 25 стотинки. Уреденъ е свѣтътъ. Божествениятъ свѣтъ е хиляди пати по уреденъ. Една твоя мисль, едно твое желание, турено съ марката на Любовта, ще обиколи цѣлиятъ Божественъ свѣтъ и пакъ ще се върне при тебе. Никой мисел Не му мислете какъ ще бѣде и какъ ще стане, да не знаешъ е по-добре. Да има нѣкои работи, които да не знаемъ. Имате два нарисувани носа: единиятъ е дълъгъ, другиятъ е късъ. Този човѣкъ съ дългиятъ носъ, той ще те храни добре. А този съ късия, ще те бие по 4 пати на день. Този съ късия носъ, нѣма да се занимава съ тебе, но ще гледа по-скоро да те ~~мъчи~~ одере кожата, да постигне всичко изведнажъ. Глупавитѣ хора лесно вършатъ работитѣ, а онѣзи, умнитѣ, все таки ще оставятъ нѣщо. Когато нѣкой уменъ човѣкъ те измъчва, той ще продължи страданието, Онзи, който иска да те ~~убие~~, изведнажъ ще свърши. Нѣкой казва: Много хубавъ носъ има. Носъ, който мъчи не е хубавъ. Много хубава уста има, уста, която мъчи не е хубава. Очии му сж много хубави. Очи, които мъчатъ не сж хубави. Знаете ли какво има въ очитѣ? Вие не сте изучавали очитѣ. Физиономиститѣ сж говорили за очитѣ, но колко има да се говори още. Като погледна очитѣ на нѣкого, има тъмнина, излизатъ черни лъчи, и черни и свѣтли лъчи излизатъ. Казвате каква е тази черната свѣтлина. Защо онѣзи, които ходятъ да правятъ престѣпления, вечерно време ходятъ? — Съ по-малко разноски става. Денемъ съ повече разноски става. Христосъ казва, че онѣзи, които правятъ добро, обичаъ виделината, да станатъ дѣлата явни. Онѣзи, които правятъ зло, винаги въ тъмнина работятъ, всичкитѣ лоши работи въ тъмнината ставатъ. Туй, което човѣкъ не вижда, не се мъчи заради негъ. Престѣпникътъ като извърши едно престѣпление въ тъмнината, не го е видѣлъ. Ако денемъ направи престѣплението, ще остане единъ образъ мъчителенъ въ живота. Грѣшнитѣ хора правятъ престѣпленията въ тъмнината, да не ги видятъ; да не се мъчатъ. Добритѣ хора правятъ доброто денемъ, защото ако направятъ доброто въ тъмнина, тѣ ще се мъчатъ. Тѣ го правятъ денемъ.

грѣшимъ.. Свободни сме да грѣшимъ, но нѣмаме право да грѣшимъ. Свободни сме да правимъ добро, но не го правимъ. Сега нѣмаме право да грѣшимъ, а сме свободни да грѣшимъ. Свободенъ си да правишъ добро, не го го правишъ. Тогава въ какво кеди животътъ. Да се въздържае да се показваме свободни да грѣшимъ, да бъдемъ свободни да направимъ едно добро. Свободата седи въ два акта: Да се въздържа да направишъ едно престѣпление, малко ~~малко~~ много малко, или да направишъ едно много малко добро. Ако може да се въздържа отъ най-малкото престѣпление и ако може да се научишъ да направишъ най-малкото добро, ти си свободенъ. Най-малкото ~~и~~ добро и голѣмото ще дойдатъ сами по себе си. Нѣмаме извинение. Нѣкой пѣтъ минаваме по пѣтя, минава червей или глисти. Заобикалямъ да не го стѣпча. Нѣма кой да ме сѣди, нѣма законъ, може да стѣпча отгоре му. Сега вие казвате: Много страдания имате. Нито единъ отъ васъ не знае, какво нѣщо е страданието. Не мислете, че много сте страдали. Не виждамъ голѣми страдания на лицето ви. Дойде нѣкой, иска да ме убеди, че много страдалъ. Не виждамъ на лицето му написано голѣмо страдание. Погледна, че не съмъ услужилъ, едно малко добро не съмъ направилъ така, както трѣбва, усѣтамъ голѣмо страдание, че отъ известна слабостъ не съмъ се въздържалъ, отъ една малка погрѣшка не съмъ се въздържалъ, усѣтамъ едно страдание. Ваѣмота тази малката погрѣшка за бѣдеще произвежда голѣмъ резултатъ. Любоветъ въ най-малките проявления и положителни и отрицателни ражда всичките възможности, противоречия, които съществуватъ.

Сега сме дошли до потиците, Божественитѣ потици. Всички вие питате туй, за бѣдеще положителната и отрицателната свобода ще продължи ли. Всѣкога въ отрицателната свобода да се отказвашъ да давашъ, а въ положителната свобода да се отказвашъ да вземашъ. Сега нѣкои хора въ положителната не даватъ а въ отрицателната даватъ. Тамъ е престѣплението. Всѣко престѣпление, което е отрицателно, ще откажешъ, нѣма да вземешъ. Щомъ вземешъ, вършишъ престѣпление. Щомъ не давашъ въ доброто, не изпълнявашъ закона, ти вършишъ престѣпление. Щомъ ~~не~~ давашъ въ злото, ти пакъ вършишъ престѣпление. Най-първо проявете свободата си. Да кажемъ вие сте минали въ къщата на нѣкой беднякъ, искали сте хлѣбъ, той не ви далъ. Сега той е дошълъ, вие му дайте добъръ примѣръ. Повикайте го вкъщи, угостете го хубаво. Не да кажете: Помнишъ ли преди десетъ години единъ пѣтникъ мина, той ти иска хлѣбъ, ти не му даде. Помнишъ ли? Никога не отказвай да направите една услуга на единъ приятелъ. Казвате: Азъ ще му дамъ единъ урокъ. На тебе ти даватъ урокъ и ти давашъ урокъ. Той направи отрицателното, ти направи положителното. Ти не искай да направишъ неговата погрѣшка. Ако ти направишъ същата погрѣшка, погрѣшката остава ненаправена. Въ свѣта сегя сме дошли да изправимъ погрѣшките на миналитѣ поколения. Онѣзи, които идатъ въ свѣта да изправятъ погрѣшките, нека ги изправятъ. Законъ е да възлюбишъ Господъ да Бога твоего съ всичкото си сърдце, съ всичкия си умъ, съ всичката си сила. Това значи да изправимъ всичките минали погрѣшки. То е една отъ задачите: да се изправятъ погрѣшките за бѣдеще.

да го виждатъ. Да остане хубавъ образъ, че човѣкъ въ живота да си предста
хубавото. Давалъ се единъ човѣкъ, изавилъ си го, приятно ти е. Или помогналъ
си нѣкому нѣщо, или нарисувалъ си хубава картина. Свѣтлината носи всичкитъ
хубави образи на миналото. Въ нашия животъ проникватъ такива картини на
миналото. Минава нѣкой човѣкъ, обикнешъ го, не може да си обяснишъ защо.
Този човѣкъ ти е направилъ нѣкое добро въ миналото, ти искашъ сега да му
се отплатишъ. Онзи, който не разбира закона казва: Не струва внимание. Всѣ
човѣкъ, който ни направи една услуга, заслужва внимание. Никога не отказвай
услуга на онзи, който ти е услужилъ. Бъди тѣй благороденъ, който и да е
той, какъвто и да е. Казвамъ: Ние съвременнитѣ хора, трѣбва да бъдемъ бла-
годарни на онова добро, което ни е направено и трѣбва да отговаряме по съ-
щиятъ начинъ. Понеже Богъ ни е възлюбилъ съ всичкитѣ ни недостатѣци и ние
да възлюбимъ съ Неговата Любовь. Не е благородно отъ наша страна, ако не
отговоримъ съ същото. Казва: Бъдете свършени, както е свършенъ Отецъ
вашъ." Бъдете свършени да проявите Любовьта, както Богъ я проявява. Бъде-
те свършени да проявите вашето знание, споредъ васъ въ малкъ размѣръ.
Господъ не иска голѣми работи. Вие следъ като се молете казвате: Прости
ни Господи, че не знаемъ какъ да се молимъ. Много говоримъ, много жертвувамъ,
много сме учили. По нѣкой пътъ Господъ изпитва. Дойде нѣкой човѣкъ, даде
ти единъ сомунъ хлѣбъ. Мислишъ, че този хлѣбъ е само за тебе, ти се лѣжешъ.
Не се минава много, дойде нѣкой другъ и казва: Може ли да ми дадешъ малко
хлѣбъ, нѣмамъ никакъ. Ти си нѣмалъ хлѣбъ, на тебъ ти дали хлѣбъ. Какво е
правилото. Следъ като ти дали хлѣба и дойде другъ да иска отъ тебе, колко
трѣбва да му дадешъ?—Българинѣтъ никога не дава половината, вие колко бихте
дали. Махмѣ единъ братъ, той беше адвокатъ въ Търново, Бойновъ се наричаше.
Той казваше: Азъ малко давамъ, но отъ сърце го давамъ. Азъ малко давамъ и отъ
сърце го давамъ, малкото се благославя. Ако много давамъ и отъ сърце не го
давамъ, то се смаява. Никога не съжелявайте за една своя постѣпка. Ако е
добра радвай се. Ако е лош, поправи я и пакъ се радвай, че си научилъ нѣщо.
Ти минавашъ нѣкъде, окалила си дрехата ти. Нова е дрехата съжелявашъ за нея.
Временни работи. Хечъ не ти иде на умъ: че една душа има, ти си я опетнилъ
10 пѣти, не ти иде на умъ, а обръщашъ внимание на дрехата, че си я окаляла.
Или обръщашъ внимание, че гашитѣ сѣ окжсани нѣкъде. Ни най-малко не обръщашъ
внимание, че си наранилъ една душа нѣкъде, хвърлилъ си единъ лѣчъ въ ума на
нѣкой човѣкъ. На тия работи не обръщашъ внимание. Хубаво е това, но така
трѣбва да бжде и къмъ душата, както къмъ своята дреха, така трѣбва да бж-
дешъ внимателенъ. Че ако тѣзи християнски народи имаха този моралъ, какъ
можеха да постѣпятъ. Сега не ги вждимъ. Казвамъ: Какъвъ трѣбва да бжде живо-
тътъ за бждеше. Българитѣ като дойдохъ тукъ за прѣвъ пътъ, казватъ: Искан
да ни лѣже. Хицъ не-знаятъ и сега идатъ и лѣжатъ. Всѣки като направи едно по-
грѣшенство, не казва, всѣки иска да се оправдава. Нѣма нито единъ народъ
който да си не изправя пѣтя. Всички иматъ право, но ние нѣмаме право да

Въ тази работа Христосъ казва: Поправете вашитѣ погрѣшки и азъ ще бъда съ васъ до безкрайнитѣ вѣкове на вѣдността,

Изпѣйте една пѣсенъ. - Азъ ще се подмладя.

Мирътъ ще дойде, както Богъ желае и по пътя, по който той намѣри за добре, не тъй както вие мислите. Не очаквайте единъ човѣшки миръ, но единъ божественъ миръ, който ще дойде по незнайни пътища.

Отче нашъ